

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week is bij uitgeverij Boekenplan mijn boek over de dichter Rupert Brooke verschenen. Daarom deze bijdrage aan *Mijn weekblad*.

Rupert en Rimbaud

De afgelopen maanden ben ik intensief bezig geweest met het vertalen van de gedichten van Rupert Brooke (1887-1915). Het was ooit begonnen met mijn vertaling van zijn bekendste gedicht *The soldier*, verschenen in de bloemlezingen van Koen Stassijns. Het resultaat van mijn inspanning ligt nu te koop (booxstore.nl).

In een aantal opzichten deed Rupert Brooke mij denken aan de Franse dichter Arthur Rimbaud (1854 – 1891) Niet alleen omdat die ook homoseksueel was en evenals Brooke jaren rondzwierf in vreemde exotische landen, maar omdat we van zijn hand eveneens een gedicht over een gesneuvelde soldaat hebben. Ik geef het hier maar in mijn vertaling.

De slaper in het dal

*Door 'n opening in 't groene lover stroomt
een rivier voorbij als een zilveren schicht,
Waar zon boven de bergen onbeschroomd
schittert, daar ligt een dal vol schuimend licht.*

*Een jonge soldaat, blootshoofds, met open mond
en met zijn nek badend in bloemen blauw,
slaapt. Hij ligt languit op de grazige grond,
bleek in zijn groene bed, zonlicht in rouw.*

*Slaapt met zijn voeten in het kreupelhout
en glimlacht als een ziek kind, onbewust.
Natuur, verwarm hem toch, hij heeft het koud.*

*Geuren gaan ongemerkt aan hem voorbij.
Hij slaapt in 't zonlicht, hand op zijn hart in rust,
twee rode gaten in zijn rechterzij.*

Arthur Rimbaud

Arthur Rimbaud

Rupert Brooke

De verschillen zijn opvallend. In details is Rimbaud realistischer, maar terwijl bij Brooke de heroïek overheerst, klinkt bij hem toch vooral het mededogen. Vergelijk dit gedicht maar met het beroemde sonnet van Rupert Brooke. Heb ik een voorkeur? Eigenlijk wel. Terwijl Brooke duidelijk gedateerd is, exponent van het verdwenen imperialistische Engeland, blijft Rimbaud voor alle tijden actueel.

De soldaat

*Wanneer ik sterven mocht heeft dit slechts waarde:
dat in een ver vreemd land een kleine plek
voor eeuwig Engels is. De rijke aarde
houdt rijker stof behoedzaam daar bedekt,*

*de stof die vruchtbaar Engeland eens baarde,
vorm en bewustzijn gaf, en bloemen schonk
voor zijn geliefde, water en wegen waar de
zon hem bescheen en hij de lucht indronk.*

*Gedenk dit hart, van alle kwaad gezuiverd
en rustig kloppend in de eeuwigheid,
dat ergens in de koude aarde huivert*

*en dan zich weer geluiden, geuren, dromen
van 't oude Engeland herinnert, wijd
en lachend land waar ik nooit meer zal komen.*

Rupert Brooke